

Arrest

nr. 258 332 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat F. GELEYN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 30 oktober 2019, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 31 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 december 2019 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de heer X aan als voogd. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 30 april 2020.

1.2. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 januari 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/10/2019

Overdracht CGVS: 18/08/2020

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 november 2020 van 08u37 tot 12u.1, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw raadsman (meester Geleyn, loco meester De Mayer) was gedurende dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, A. S., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Halimakhel (district Tagab, provincie Kapisa) in het jaar 2002. U woonde daar samen met uw moeder, broers en zussen. Daarnaast had u ook 3 ooms en een tante, die allen in hetzelfde dorp woonden. Ongeveer 5 jaar geleden werd uw vader door de taliban gedood nadat hij door hen beschuldigd was van spionage, en de overheid te hadden aangespoord de taliban aan te vallen.

Uw gezin bezit een eigen fruittuin met zo'n 100 granaatappelbomen en kan leven van de opbrengst, en had ook een koe en kippen. U zorgde voor de dieren, en hielp met het oogsten van de granaatappels. Daarbuiten ging u nog naar de moskee waar u leerde lezen, en speelde u met uw jongere broer in uw fruittuin. U ging niet naar school.

In april 2019 benaderde een groep talibanleden u, toen u zich in uw fruittuin bevond en zich opmaakte om de koe te gaan laten grazen. De taliban noemde u de zoon van een spion, en zeiden dat ze bevolen werden door hun leider om u te rekruteren. U werd de keuze gegeven om in te stemmen met hun aanbod om voor hun te werken, of om te worden gedood. U zei hen dat u zou toestemmen maar dat u het eerst met uw moeder diende te bespreken, de koe naar huis moest brengen, en dat u hen daarna zou vervoegen. U ging naar huis en vertelde uw moeder alles. De komende 3 weken bleef u binnen.

Toen u 3 weken later weer buitenkwam om samen met uw moeder de koe te laten grazen in uw fruittuin, was dat in de hoop dat u vergeten was. Na een uur in uw fruittuin benaderden de talibanleden u er echter weer. Ze discussieerden met uw moeder, en herhaalden dat u met hen diende mee te gaan, en dat hun leider hen bevolen had u mee te nemen. Uw moeder huilde, en argumenteerde dat u de oudste zoon was, en dat u diende te helpen met de oogst die eraan kwam. Er werd een compromis gevonden waarbij u nog voor de oogst kon worden ingeschakeld en naderhand zich kon aansluiten bij de taliban.

Uw moeder riep daarna de hulp van haar broer in, bij wie u in de dagen na deze 2de confrontatie verbleef. Nadat u enkele dagen bij uw oom had verbleven stuurde hij u weg, omdat dorpingen te weten waren gekomen dat u bij hem was. Zo liep ook uw oom het risico om door de taliban gevisieerd te worden. Daarom regelde hij uw vlucht naar Europa en droeg hij u over aan een chauffeur.

Die bracht u naar Kabul, van waaruit u verder reisde naar Nimroz. U vervolgde uw reis, die aanvatte in mei 2019, via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië. U bereikte België op 30 oktober 2019, en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Zo verklaarde u te vrezen dat de taliban u met dwang wilde rekruteren nadat u door hun als zoon van een spion was geïdentificeerd (NPO, P.2, 8). Uw vader werd door de taliban beschuldigd van spionage nadat hij de overheid zou hebben overtuigd om de taliban aan te vallen (NPO, P.9). Hoewel het niet helemaal duidelijk is wie uw vader doodde, was de taliban op zijn minst betrokken bij zijn dood, en noemden hem nadien bovendien een spion (NPO, P.9). Deze voorgeschiedenis indachtig zou de taliban op zijn minst sterke twijfels bij uw loyaliteit moeten koesteren. U kon dan ook niet verklaren waarom de taliban u wilde rekruteren: "Ik weet ook niet waarom ze achter me aan zaten. Niemand weet waarom ze deze zaken doen" (NPO, P.10). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat de taliban u aldus met dwang wilde rekruteren.

Wanneer u vervolgens werd voorgelegd dat veel mensen zich vrijwillig bij de taliban aansluiten, en gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is, antwoordde u: "Ze namen soms mensen met dwang" (NPO, P.10). Echter bleef u het CGVS een toereikend antwoord schuldig wanneer u daaropvolgend naar voorbeelden van gedwongen rekrutering uit uw dorp gevraagd werd: "Ik heb geen mensen gezien die werden meegenomen" (NPO, P.10). U noemde daarna wel het voorbeeld van A., een dorpeling die verdwenen was, en waarvan u zijn problemen als volgt beschreef: "Dezelfde problemen die ik had. De taliban zat achter hem aan. Ze wilden ook dat hij de taliban vervoegde. Ik weet de rest niet" (NPO, P.11). Echter bleken de overeenkomsten met uw problemen beperkt. Wanneer u werd gevraagd of iemand uit A. zijn familie beschuldigd werd van spionage antwoordde u: "Voor zover ik weet, nee" (NPO, P.11). Of A. de taliban eventueel vrijwillig had vervoegd wist u evenmin (NPO, P.11). Ook al had gebleken uit deze verklaringen dat A. met dwang werd meegenomen door de taliban, quod non, dan was het nog steeds opvallend dat u slechts één voorbeeld kon noemen van gedwongen rekrutering in uw dorp. Deze gebrekkige kennis over hoe en waarom de taliban mensen in uw dorp rekruteerde vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas danig.

Uw relaas komt tevens niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

De werkwijze waarmee de taliban u volgens uw verklaringen wilde rekruteren was overigens uiterst merkwaardig. Zoals hierboven vermeld is het reeds zeer bedenkelijk dat de taliban absoluut de zoon van een vermeend spion zouden willen rekruteren, nadat zij bovendien betrokken waren bij de dood van die spion (zie supra). Die voorgeschiedenis indachtig is het hoe dan ook onwaarschijnlijk dat u ooit loyaal zou zijn aan de taliban. In hun toenadering tot u stelden de taliban u echter een agressief ultimatum voor dat loyaliteit zo mogelijk nog minder in de hand werkt: u werd namelijk gevraagd om voor de taliban te komen werken, of anders zou u worden gedood (NPO, P.8). Nadat zij u dit ultimatum stelden, stonden zij u opvallend genoeg wel toe uw koe terug naar huis te brengen en uw moeder in te lichten over uw aanstaande toetreding tot de taliban (NPO, P.8): "Ik zei tegen hun ok, als ik nee had gezegd dan hadden ze me gedood" (NPO, P.11). Daarbij werd echter afgesproken dat u meteen terug zou komen om de taliban te vervoegen (NPO, P.12).

Het duurde daarna 3 weken alvorens de taliban u weer aantreffen in uw fruituin, ditmaal samen met uw moeder (NPO, P.8). Ondanks uw flagrante beloftebreuk was er blijkbaar nog steeds marge voor onderhandeling met betrekking tot de omstandigheden waaronder u zich zou aansluiten bij de taliban. Uw moeder maakte u hen eerst zelfs duidelijk dat u niet mocht gaan: "Ze zei dat ik niet voor hun kon werken" (NPO, P.9). De taliban maakte vervolgens duidelijk dat hen van hogerhand was opgedragen dat u absoluut mee moest, maar niettemin gaven ze u weer enkele dagen respijt, nadat uw moeder had gezegd dat u nog nodig was om te helpen met de oogst (NPO, P.9). Nochtans had u verklaard dat de taliban al bij uw eerste ontmoeting enige achterdocht koesterde: "Ja, ik zei dat ik meteen terug zou komen van mijn huis. Als ik dit niet had gezegd hadden ze me niet naar huis laten gaan" (NPO, P.12). Het is dan ook allerm minst geloofwaardig dat de taliban u een 2de keer respijt gunde om mee te gaan en er op zou vertrouwen dat u hen zou vervoegen nadat u uw moeder met de oogst had geholpen. Temeer omdat uw moeder eerst had aangegeven dat u hoe dan ook niet mee kon, en u hen voordien al 3 weken lang aan het lijntje had gehouden.

Volgens uw verklaringen kon u dus tot tweemaal toe van de taliban ontsnappen met een simpel smoesje. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban niet gewoon naar uw huis kwamen om u mee te nemen, legde u uit dat zij bang waren: "Ze wilden niet gezien worden. Ze wilden niet dat de burens zouden zien dat ze me ontvoerden. [...] Ze zijn bang. Ze tonen zichzelf niet overal in het dorp" (NPO, P.12). Wanneer u dan werd voorgelegd dat de taliban u 's nachts had kunnen oppakken in uw huis, om te vermijden gezien te worden, bleef u het CGVS een toereikend antwoord schuldig: "Ik weet niet waarom ze niet zijn gekomen" (NPO, P.12). U beschreef de taliban op andere momenten als gewelddadig en meedogenloos: "Ze zeiden dat als ik weigerde voor hun te werken, dat het waarschijnlijk was dat ik ter plaatse zou gedood worden" (NPO, P.8); of nog: "Zij waren daar om mij te doden, hetgeen ze hadden gedaan als ik hun geweigerd had" (NPO, P.11). U beschrijft de groep talibanleden die u benaderde dus enerzijds als goedgelovig en angstig, en anderzijds als moorddadig en gewetenloos. Deze tegenstrijdige en onduidelijke elementen in uw asielaanvraag ondergraven de geloofwaardigheid ervan verder.

Het viel tevens op hoe weinig u wist over bepalende gebeurtenissen in de aanloop naar en na afloop van beide ontmoetingen met de taliban. Zo was u amper op de hoogte over de omstandigheden rond de dood van uw vader (NPO, P.9). Hoewel het CGVS meermaals naar meer details omtrent die gebeurtenis vroeg, zei u uitdrukkelijk niets meer te weten dan het weinige dat u verteld werd, en aldus impliceerde u daarmee daar nooit naar te hebben gevraagd (NPO, P.9). Nochtans werd uw vader gedood en beschuldigd van spionage (NPO, P.9), en liet u uitschijnen dat zijn dood de aanleiding was voor de taliban om u te benaderen (NPO, P.8). De dood van uw vader had dan ook ontegensprekelijk een zeer grote impact op uw leven. Het is in die optiek bijzonder merkwaardig hoe weinig u over het levenseinde van uw vader wist te vertellen. In uw dorp werd er nochtans veel gepraat over de omstandigheden van uw vader zijn dood: "En ook sprak iedereen hierover in het dorp" (NPO, P.9). U hoorde er echter niets: "Ik ging niet veel naar het dorp", verklaarde u (NPO, P.9). Echter kende u wel de naam van de provinciegouverneur nadat u die hoorde in het dorp (NPO, P.16): "Mensen spraken erover in het dorp" (NPO, P.16). Ook de namen van de omliggende districten leerde u op die wijze: "Ik ken ze, iedereen spreekt erover in het dorp" (NPO, P.17). U kon dan ook niet op geloofwaardige wijze verklaren waarom u niet met meer detail over de dood van uw vader kon spreken.

Hetzelfde geldt voor de nasleep van uw ontmoetingen met de taliban: u wist niet of de taliban uw huis nog had bezocht na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, P.10). U vroeg er niet naar bij uw familie, hoewel uw problemen met de taliban de directe en enige reden voor uw vlucht zijn. Ook al gaf u aan moeilijk contact te kunnen leggen met uw familie omdat u geen gsm hebt, wist u toch al meermaals met hun te spreken, en wist u te zeggen dat het goed met hun ging (NPO, P.5). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet vroeg naar nieuws over uw problemen met de taliban. Merkwaardig genoeg was u er stellig van overtuigd dat de taliban naar uw huis waren gekomen nadat u gevlucht was: "Ja, zeker. Dat planden ze te doen. Ze wilden me meenemen" (NPO, P.10). U verklaarde die overtuiging als volgt: "Omdat het lang duurde en ze me niet zagen en ik niet naar hun toekwam. Daarom zouden ze naar bij mij thuis kunnen zijn gekomen" (NPO, P.13). Dat is nochtans in rechtstreekse tegenspraak met uw eerdere verklaringen waarbij u aangaf dat ze u naar uw huis kwamen uit vrees om gezien te worden (zie supra, NPO, P.12). Het is eveneens in tegenstrijd met uw verklaring dat het tot 5 maanden geleden goed ging met uw familie: "Tot dan waren ze ok, dan waren er geen problemen" (NPO, P.5).

Deze veelheid aan tegenstrijdige en ongeloofwaardige elementen nopen het CGVS ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende vrees voor vervolging door de taliban, waardoor u bijgevolg niet kan worden erkend als vluchteling zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 178-184, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvallei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvooien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS gevisieerd werden.

Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrmbommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te

treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het district Tagab sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- art. 48 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/2 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 62 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;”.

Vooreerst, wat de problemen met de taliban betreft, volhardt hij in zijn verklaringen. Daarna volgt een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In hoofddorde vraagt verzoeker de vluchtelingenstatus. Hij licht dit toe als volgt:

“Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling ;

Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Taliban vanwege het feit dat haar vader beschuldigd werd van spionage en hiervoor 5 jaar geleden gedood werd, alsook vanwege de gedwongen rekrutering door de Taliban, geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS ;

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij gaat hij in op (i) de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa en het district Tagab en (iii) de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

(i) de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan

“De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft onstabiel en burgers blijven het slachtoffer van de oorlog.

Zo valt er in het laatste rapport van de Verenigde Naties Vluchtelingenorganisatie (UNHCR), daterend van 30.08.2018, onder meer te lezen dat:

[UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018]

(Vrije vertaling: Volgens de secretaris-generaal van de VN blijft Afghanistan geconfronteerd met enorme veiligheids-, politieke en economische uitdagingen. De algehele veiligheidssituatie is naar verluidt blijven verslechteren, in wat is beschreven als een "eroderende impasse".).

Een voortdurende verslechtering van de veiligheidssituatie en een intensivering van het gewapende conflict in Afghanistan zijn waargenomen in de jaren na de terugtrekking van het internationale leger in 2014. De Taliban zet zijn aanval voort om meer controle over meerdere districten te krijgen, terwijl Da'esh steeds meer haar vermogen toont om haar geografische bereik te vergroten, wat de veiligheidssituatie verder destabiliseert. Het conflict blijft van invloed op alle regio's van het land (zie in deze zin pagina's 17 en 18 van voormeld rapport).

De United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) stelt in hun jaarlijks rapport van 2019, gepubliceerd in februari 2020, dat er weliswaar een daling van het aantal burgerslachtoffers valt op te tekenen ten opzichte van 2018, doch dat dit voornamelijk te maken heeft met de daling van het aantal slachtoffers die door Da'esh gemaakt werden. Hiertegenover staat dat er een stijging van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van de taliban werd opgetekend:

[UNAMA's Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2019]

(Vrije vertaling: UNAMA documenteerde 10.392 burgerslachtoffers (3.403 doden en 6.989 gewonden) als gevolg van het gewapende conflict, wat neerkomt op een daling van vijf procent ten opzichte van 2018 en het laagste algemene niveau van burgerslachtoffers sinds 2013. Deze daling werd aangedreven door een daling van het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door Islamitische Staat van Irak en de Levant – Khorasan Province (ISIL-KP). Het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door de andere partijen nam toe, met name door de Taliban en door de internationale strijdkrachten. Er waren aanzienlijke schommelingen in het geweld gedurende het jaar, die samenvielen met winst en tegenslag tijdens de onderhandelingen tussen de Taliban en de Verenigde Staten van Amerika in Doha. De eerste helft van het jaar werd gekenmerkt door een intensieve campagne van luchtaanvallen door internationale strijdkrachten en zoekacties door Afghaanse troepen, met name door de speciale eenheden van het Nationaal Directoraat voor Veiligheid. Deze operaties droegen bij aan een hoger aantal burgerdoden dat halverwege het jaar werd toegeschreven aan pro-regeringskrachten dan aan antiregeringselementen, een trend die UNAMA vóór 2019 niet had gedocumenteerd. Dit werd gevolgd door een bijzonder gewelddadig derde kwartaal, dat het hoogste aantal burgerslachtoffers liet zien van alle kwartalen sinds UNAMA in 2009 begon met systematische documentatie.

Dit was voornamelijk te wijten aan een piek van burgerslachtoffers door zelfmoord- en nietzelfmoordaanslagen met IED's door antiregeringselementen, voornamelijk de Taliban, alsook door verkiezingsgerelateerd geweld. Ondanks het lage aantal burgerslachtoffers in het vierde kwartaal in vergelijking met dezelfde periode in 2018, eindigde het jaar met een recordaantal burgerslachtoffers door luchtaanvallen en zoekacties in één jaar en het hoogste aantal burgerslachtoffers door geïmproviseerde explosiemiddelen zonder zelfmoordaanslag (IED's) sinds 2015.).

Wat betreft de periode van 1 januari tot en met 30 juni 2020 stelt UNAMA dat er wederom sprake is van een daling van het aantal burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode van het jaar ervoor, doch dit is veelal te danken aan het feit dat er minder burgerslachtoffers werden gemaakt door de internationale strijdkrachten en Da'esh. Tegelijkertijd uit UNAMA haar bezorgdheid met betrekking tot de burgerslachtoffers die de Taliban maakte in de gerapporteerde periode:

[UNAMA's Report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in the first half of 2020] (Vrije vertaling: Van 1 januari tot en met 30 juni 2020 heeft UNAMA 3 458 burgerslachtoffers geteld (1 282 doden en 2 176 gewonden). Ondanks perioden waarin het geweld afnam, onder meer in de week voorafgaand aan de ondertekening van het akkoord tussen de VS en de Taliban op 29 februari en het staakt-het-vuren dat tijdens Eid al-Fitr tussen de Taliban en de regering van Afghanistan werd afgekondigd, bleef het geweld aanhouden, waarbij de burgers het zwaarst werden getroffen. Het totale aantal burgerslachtoffers is met 13% gedaald ten opzichte van dezelfde periode vorig jaar, en is het laagste cijfer sinds 2012. UNAMA is verheugd over de daling, maar merkt op dat deze voornamelijk te danken is aan een daling van het aantal burgerslachtoffers dat wordt toegeschreven aan de internationale strijdkrachten en aan Islamitische Staat van Irak en de Levant - de provincie Khorasan (ISIL-KP); UNAMA blijft zorgwekkende trends in het aantal burgerslachtoffers documenteren die worden toegeschreven aan de Taliban en de Afghaanse nationale veiligheidstroepen.).

Deze informatie is relevant voor de beoordeling van huidige situatie, gezien verzoekende partij duidelijk een vrees tegenover de Taliban heeft geuit en zij afkomstig is uit een regio alwaar de Taliban zéér actief is (zie infra)."

(ii) de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa en het district Tagab

"Verzoekende partij is van mening dat haar terugkeer naar haar regio van herkomst haar zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij is namelijk afkomstig uit de provincie Kapisa en meer bepaald het district Tagab. De regio van herkomst wordt door verwerende partij niet in twijfel getrokken.

Verwerende partij stelt echter dat (stuk 1, p. 5):

[bestreden beslissing]

Verschuillende internationale bronnen tonen nochtans aan dat er sprake is van een uiterst precaire veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer bepaald een hoge graad van willekeurig geweld in de provincie Kapisa.

Het EASO rapport van september 2020 (waarnaar verwerende partij verwijst) stelt dat het district Tagab bestempeld wordt als één van de meest onveilige gebieden in de provincie Kapisa:

[EASO-rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van september 2020]

(Vrije vertaling: Afgelegen districten zoals Nejrab, Tagab en Alasay worden beschouwd als de meest onveilige gebieden van de provincie. In een beoordeling van LWJ waarin de controle van de Taliban in Afghanistan in kaart is gebracht op een frequent bijgewerkte kaart en op basis van informatie uit open bronnen, geraadpleegd op 2 juli 2020, werden de districten Tagab, Alasay en Nejrab aangeduid als "betwist". Een USDOD-beoordeling van juli 2019, door LWJ op dezelfde kaart gerapporteerd, wees het district Nejrab aan als "door de regering gecontroleerd". De overige districten van Kapisa werden in deze beoordeling gecategoriseerd als "door de regering gecontroleerd" of "onbepaald". In mei 2020 heeft de VN-Veiligheidsraad melding gemaakt van een reorganisatie van de schaduwbestuurs- en militaire structuur van de Taliban in verscheidene provincies, waarbij in de provincie Kapisa belangrijke nieuwe benoemingen hebben plaatsgevonden.).

Uit het derde driemaandelijks rapport van UNAMA, dat in oktober 2020 gepubliceerd werd, blijkt dat er van 1 januari tot 30 september 2020 in Kapisa meer burgerslachtoffers te betreuren vielen dan tijdens dezelfde periode van 2019. Kapisa vormt daardoor één van de negen provincies waar dergelijke toename van burgerslachtoffers werd vastgesteld.

Onderstaande lijst is niet exhaustief, maar toont voorts aan dat er recentelijk gewelddadige aanslagen gepleegd werden in de provincie vanwaar verzoeker afkomstig is.

- *Aanslag op 21.09.2020*

Naast het feit dat er 9 personen om het leven kwamen bij deze aanslag wordt er in het artikel gesteld dat Kapisa één van de onveilige provincies is in het noorden van Afghanistan en dat de Taliban er sterk actief zijn.

- *Aanslagen op 29.10.2020, 05.11.2020 en 16.11.2020*

De New York Times maakt in haar rapport van november 2020 over slachtoffers in Afghanistan gewag van 3 incidenten in de Kapisa provincie.

- *Aanslag op 24.12.2020*

Een vrouwenrechtenactiviste en haar broer werden op klaarlichte dag neergeschoten. Deze aanslag kadert in een reeks van aanslagen op publieke figuren die doorheen heel Afghanistan plaatsvonden. Er wordt gewag gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan die met de dag verslechterd.

- *Aanslagen op 03.01.2021, 05.01.2021 en 17.01.2021*

De New York Times maakt in haar rapport van januari 2021 over slachtoffers in Afghanistan gewag van 3 incidenten in de Kapisa provincie, waarbij onder andere burgerslachtoffers te betreuren vielen."

(iii) de persoonlijke omstandigheden van verzoeker

De bestreden beslissing betwist niet dat er sprake is van een uiterst precaire veiligheidssituatie in Afghanistan, doch stelt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit dit willekeurig geweld in hoofde van verzoeker dermate zou verhogen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Verzoeker merkt op dat hij op zeer jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hiermee moest de bestreden beslissing rekening houden, ondanks het feit dat verzoeker ondertussen meerderjarig is geworden. Het feit dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft als jonge, niet-begeleide minderjarige maakt een persoonlijke omstandigheid uit, gelet op de rechtspraak van de Raad (RvV 12 februari 2019, nr. 216 632). Verzoeker vertoont bijgevolg, omwille van zijn jonge leeftijd, een verhoogde vatbaarheid om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zijn jonge leeftijd moet dan ook als persoonlijke omstandigheid in acht worden genomen bij de beoordeling van de individuele veiligheidssituatie ter plaatse. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in de bestreden beslissing, stelt met betrekking tot kinderen:

[EASO-rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van september 2020]

"(Vrije vertaling: Met 48 % van de bevolking die jonger is dan 15 jaar, is Afghanistan een van de vier landen ter wereld met het hoogste percentage personen onder de 15 jaar. In juni 2020 meldde de Veiligheidsraad van de Algemene Vergadering van de VN dat Afghanistan "het dodelijkste conflict voor kinderen" bleef, waarbij werd opgemerkt dat in 2019 3 410 ernstige schendingen tegen 3 245 kinderen werden geverifieerd. Save The Children noemde Afghanistan als een van de tien ergste door conflicten getroffen landen om kind te zijn, en onderstreepte dat Afghanistan de grootste cijfers had voor gedode en gewonde kinderen.

Volgens UNAMA maakten kinderen in 2019 30 % uit van alle burgerslachtoffers in Afghanistan, wat een stijging was van 2 % ten opzichte van 2018. In 2019 documenteerde UNAMA 3 149 kinderslachtoffers (874 doden en 2 275 gewonden), wat een stijging van 3 % was ten opzichte van 2018. Terwijl AGE's verantwoordelijk waren voor de meerderheid van de kinderslachtoffers in 2019 (1 535 slachtoffers), wat een stijging van 14 % was ten opzichte van 2018, lieten de kinderslachtoffers die werden toegeschreven aan PGF's een daling van 2 % zien (1 032 slachtoffers). Met het cijfer van 39 % of 1 213 slachtoffers (270 doden en 943 gewonden), waren grondgevechten tussen AGE's en PGF's de belangrijkste oorzaak voor kinderslachtoffers in 2019. Het indirecte vuur veroorzaakte "de overgrote meerderheid van deze slachtoffers", gevolgd door IED-aanvallen zonder zelfmoord door AGE's, die een stijging van 11 % vertoonden ten opzichte van 2018. Zelfmoord- en complexe aanvallen die kinderen troffen, stegen met 67 % ten opzichte van 2018, waarbij 460 kinderslachtoffers vielen (61 doden en 399 gewonden). De Taliban was verantwoordelijk voor 352 (een stijging van 324 % ten opzichte van 2018) en ISKP voor 92 kinderslachtoffers (een daling van 39 % ten opzichte van 2018) van dit type.

Hoewel er in 2019 een daling was van het aantal kinderslachtoffers door luchtaanvallen, bracht het jaar nog steeds "het op één na hoogste aantal kinderslachtoffers door luchtaanvallen in de afgelopen tien jaar" aan het licht, nadat in 2018 door UNAMA recordhoge niveaus werden gedocumenteerd. PGF's waren verantwoordelijk voor 341 kinderslachtoffers bij luchtaanvallen: 69 % werd toegeschreven aan internationale

strijdkrachten, 27 % aan de Afghaanse luchtmacht, en 4 % aan niet nader bepaalde PGF's. Zelfs met een daling van 5 % ten opzichte van 2018, "bleven kinderen de meerderheid van de slachtoffers uitmaken" (bijna 78 % of 403 slachtoffers) van explosieve oorlogsresten en landmijnen. Bovendien maakte UNAMA melding van 39 kindslachtoffers, meer dan twee keer zoveel als in 2018, als gevolg van "grensoverschrijdende incidenten in de provincies Kunar, Zabul en Khost" en toegeschreven aan Pakistaanse strijdkrachten.

[...]

Opmerkend dat de aantallen kinderrekrutering hoger moeten zijn dan gedocumenteerd, rapporteerde UNAMA over de rekrutering en het gebruik van 64 jongens in 2019: 58 door de Taliban, 3 door de Afghaanse nationale veiligheidstroepen, en 3 door gewapende groepen pro-regering (Afghaanse lokale politie en pro-regering milities). De Taliban zouden kinderen gebruiken om IED's te plaatsen, explosieven te vervoeren, te helpen bij het verzamelen van inlichtingen, zelfmoordaanslagen uit te voeren en deel te nemen aan vijandelijkheden. In de periode tussen 1 januari en 30 juni 2020 heeft UNAMA de rekrutering van 23 kinderen door de Taliban geverifieerd: 22 van hen werden gerekruteerd in de noordoostelijke regio en één in de oostelijke regio. Volgens UNAMA was er een toename van het aantal meldingen die de missie ontving in verband met de rekrutering en het gebruik van kinderen door de Afghaanse nationale veiligheidstroepen in het hele land. Terwijl UNAMA nog werkte aan de verificatie van de meldingen, zouden de kinderen door de Afghaanse nationale politie en de Afghaanse lokale politie zijn gebruikt als lijfwachten en chauffeurs en gevechtsrollen hebben vervuld bij controleposten; er werden ook gevallen van seksuele uitbuiting, waaronder bacha bazi, gemeld.)"

Bijgevolg vertoont verzoeker wel degelijk een verhoogde vatbaarheid om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, nu blijkt uit objectieve informatie dat in 2019 één op de drie burgerslachtoffers minderjarigen betrof.

Bovendien is het opmerkelijk dat de commissaris-generaal in een beslissing van 26 oktober 2020, oftewel 3-4 maanden vóór huidige bestreden beslissing, de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan een persoon die in het jaar 2003 geboren werd en die eveneens afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa (verzoekschrift, stuk 2). Deze beslissing stelt: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin [van] artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend."

Het is voor verzoeker volkomen onduidelijk waarop de commissaris-generaal zich baseert om twee compleet verschillende beslissingen te nemen in twee vrijwel identieke zaken (wat de regio van herkomst en de leeftijd van verzoeker betreft) omtrent het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, zoals hierboven werd aangetoond, blijft de regio van herkomst van verzoeker uiterst volatiel en is er nog steeds sprake van een hoge graad van willekeurig geweld. Met andere woorden, de veiligheidssituatie is er niet op verbeterd in de periode tussen de beslissing van 26 oktober 2020 en de huidige bestreden beslissing van 28 januari 2021. Een dergelijke ommekeer in het nemen van een beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie ter plaatse geen verantwoording heeft. Bijgevolg kan verzoeker niet terugkeren naar zijn regio van herkomst als een direct gevolg van de hoge mate van geweld aldaar aanwezig en de daarmee gepaarde gaande veiligheidssituatie, omdat hij zou worden blootgesteld aan willekeurig geweld waardoor zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor het leven of fysieke integriteit.

Dat hiermee voldoende is aangetoond dat (minderjarige) burgers in de provincie Kapisa en meer bepaald het district Tagab een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde, stelt het verzoekschrift dat het relaas onvoldoende werd geanalyseerd, er al te gemakkelijk besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoeker, zijn voorgelegde documenten en verklaringen. In het licht van bovenstaande elementen, werd dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) geschonden. In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de commissaris-generaal. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de commissaris-generaal tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de bestreden beslissing (stuk 1) en een beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2020 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van I.S (stuk 2).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 mei 2021 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport "Country Guidance Note: Afghanistan" van december 2020 ter kennis.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- een kopie van de identiteitskaart van zijn twee broers in België (stuk 1);
- een kopie van pagina 2 van de CGVS-vragenlijst van K.M.S. en het ontvangstbewijs van 11 juni 2013 (stuk 2);
- een kopie van de kennisgeving van 13 december 2013 in hoofde van K.M.S. en de beslissing van de commissaris-generaal van 22 augustus 2017 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van H.S. (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus merkt de Raad vooreerst op dat het verzoekschrift louter volhardt in zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen. Daarnaast legt verzoeker in een aanvullende nota nieuwe gegevens voor over twee broers van hem die hij in België recent zou hebben teruggevonden. Zodoende legt verzoeker compleet afwijkende verklaringen af omtrent zijn identiteit en die van relevante familieleden. Verzoeker heeft geen enkel document neergelegd dat kan worden verbonden aan zijn eigen identiteit en herkomst.

Artikel 48/6, § 1 en §§ 4-5, van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid."

"§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren."

Bij aanvang van de procedure heeft verzoeker verklaard dat zijn vader en moeder nog in Halimkhel verblijven (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7) en dat zijn drie broers en twee zussen er ook wonen. Zijn drie broers, G. (12 jaar), A. (9 jaar) en Gu. (7 jaar) zijn allen jonger dan verzoeker (*Ibid.*, p. 9). Zijn oom heeft zijn reis geregeld en hij is naar België gekomen, omdat hij van vrienden het advies heeft gekregen dat België een goed land is (*Ibid.*, p. 11). Hij vertrok in mei 2019 uit Afghanistan en heeft op 31 oktober 2019 zijn verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Verzoeker was dus 17 jaar oud toen hij is gevlucht (*Ibid.*, p. 12).

Terechtzitting wordt de bevestiging gevraagd of de documenten in de aanvullende nota betrekking hebben op zijn broers, waarop verzoeker antwoordt dat het twee broers van hem zijn, een die jonger is en een die ouder is dan hem. De Raad stelt vast dat de documenten in de aanvullende nota toebehoren aan K.M. en H., die drie en vijf jaar ouder zijn dan verzoeker.

Het bedrieglijke voorkomen van verzoekers asielaanvraag wordt verder bevestigd doordat zijn voorgehouden broers zich ook op het overlijden van hun vader steunen. Verzoekers aanvraag is op geen enkele wijze verenigbaar met de ook al tegenstrijdige verklaringen van de voorgehouden broers over het overlijden van de vader (aanvullende nota, stuk 3).

Dergelijke vaststellingen bevestigen slechts dat verzoeker, gesteund door zijn netwerk, verstrikt is geraakt in een web van leugenachtige verklaringen. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende waarheidsgetrouw om hier enig vaststaand feitelijk element uit te kunnen afleiden. Een bevredigende uitleg voor het feit dat verzoeker geen enkel documenten kan neerleggen tot staving van zijn eigen identiteit of herkomst ontbreekt evenzeer.

Een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en het gevaar dat uitgaat van de taliban, is immers niet dienstig vermits verzoeker zijn werkelijke herkomst en identiteit niet heeft aangetoond. Wanneer verzoeker geen zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Door zijn gebrekkige medewerking, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, wanneer en om welke redenen hij zijn werkelijke land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg beklemtoond worden.

Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt en de persoonlijke aspecten van verzoeker betreffen waarover enkel hij de nodige klaarheid kan scheppen, te verhullen, maakt hij bijgevolg niet aannemelijk een eventuele gegronde vrees voor vervolging te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade te lopen.

Verzoekers verweer dat steunt op zijn minderjarigheid bij aanvang van de procedure wordt, gelet op bovenstaande bespreking dat verzoeker op zijn zeventiende naar België is gereisd, niet aanvaard door de Raad als verschoningsgrond voor zijn onwetendheid over zijn identiteit bij aanvang van de procedure.

In antwoord op de theoretische uiteenzetting over geloofwaardigheid van een relaas, benadrukt de Raad andermaal dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, maar hij heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die worden aangebracht compleet ongeloofwaardig zijn, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker slechts verklaringen heeft afgelegd die compleet ongeloofwaardig zijn, en bijgevolg op deze manier ook zijn recente herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kan maken, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afgaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielpcedure zijn recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP